

JOTA

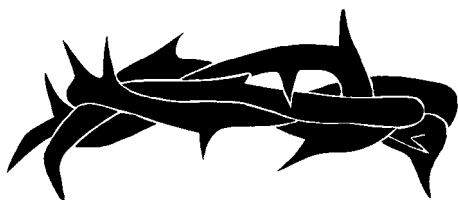
TAJEMSTVÍ SKRÝVÁ STAROVĚKÝ NÁLEZ CHRÁMŮVÉ OSTATKY JEŽÍŠE KRISTA? HØRY

MICHAEL BYRNES

MICHAEL BYRNES

TAJEMSTVÍ
SKRÝVÁ STAROVĚKÝ NÁLEZ
CHRÁMŮVÉ
OSTATKY JEŽÍŠE KRISTA?
HØRY

JOTA®

BRNO / 2007

First published in the United States of America by
HarperCollins Publishers Inc., 2007
First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2007
A CBC COMPANY

Copyright © Michael Byrnes, 2007
Translation © Naďa Funioková, 2007
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2007
ISBN 978-80-7217-479-9

PROLOG

Limassol, Kypr Duben 1292

Jacques de Molay stál na východním ochozu čtvercové věže citadely Kolossi a rozhlížel se po nekonečných prostorách Středozemního moře, bílý plášť a husté kaštanově hnědé vousy se mu přitom třepotaly ve vlahém vánku. Na to, že se rytíř už blížil padesátce, působily jeho pravidelné rysy — dlouhý nos, pronikavé šedé oči, široké čelo a výrazné lícní kosti — překvapivě mladistvě. Nakrátko ostříhané vlasy měl husté a lehce prokvetlé šedinami.

I když ve skutečnosti nemohl dohlédnout až ke břehům Svaté země, přísahal by, že cítí sladkou vůni jejích eukalyptů.

Uplynul už skoro rok od chvíle, kdy Akra, poslední významná křižácká pevnost na východě Jeruzalémského království, padla do rukou egyptských mameluků. Obléhání trvalo šest krvavých týdnů, až do chvíle, kdy velmistr Guillaume de Beaujeu odhodil svůj meč a ustoupil od hradeb citadely. Na výtky svých mužů de Beaujeu odpověděl: „*Je ne m'enfuit pas... Je suis mort.*“ — „Já neprchám. Jsem mrtev.“ Pozvedl svou zkrvavenou paži a ukázal jim šíp za-bořený hluboko do boku. Pak padl k zemi a už nikdy znovu nevstal.

Ted' de Molay přemýšlel, zda de Beaujeuova smrt nepředznamenala osud samotného řádu.

„*Monsieur*,“ zavolal na něj nějaký hlas francouzsky.

Otočil se k mladému písaři stojícímu u schodů. „*Oui*?“

„Je připraven s vámi promluvit,“ oznámil písař.

De Molay přikývl a následoval chlapce do nitra hradu. Kroužkové brnění, které měl oblečeno pod pláštěm, cinkalo, když sestupoval po kamenných schodech. Byl odveden do klenuté kamenné komnaty, kde v posteli postavené přímo v jejím středu ležel nový velmistr, vyzáblý Tibald de Gaudin. Páchnoucí vzduch svědčil o nedostatečné tělesné hygieně.

De Molay se pokoušel nezírat na de Gaudinovy kostnaté ruce pokryté otevřenými boláky. Jeho tvář vypadala podobně děsivě — mrtvolně bílá se zažloutlými očima v zapadlých důlcích. „Jak se cítíte?“ Pokus o srdečný tón vyzněl nuceně.

„Přesně tak, jak vypadám.“ De Gaudin se zahleděl na kravě rudý tlapatý kříž zdobící de Molayův plášť přímo nad jeho srdcem.

„Proč jsem zde?“ Bez ohledu na to, v jak bídém stavu se velmistr nacházel, byl to de Molayův úhlavní nepřítel.

„Abychom prodiskutovali, co se stane, až tady nebudu.“ De Gaudinův hlas zněl skřehotavě. „Jsou jisté věci, které musíte vědět.“

„Vím jen tolik, že odmítáte shromáždit novou armádu, abychom získali zpět, co jsme ztratili,“ odvětil de Molay vzdorovitě.

„Ale jděte, Jacquesi. Už zase? Papež je mrtev a s ním jakákoli naděje na další křížovou výpravu. I vy byste mohl připustit, že bez pomoci Říma nemáme šanci na přežití.“

„S tímhle se nemohu smířit.“

Papež Mikuláš IV., první katolický papež z řad františkánů a zastánce templářských rytířů, se marně pokoušel získat

podporu pro další křížovou výpravu. Pořádal synody, snažící se sjednotit templáře s rytíři johanity. Shromáždil prostředky na vybavení dvaceti lodí, dokonce vyslal emisary až do Číny, aby oživil vojenské aliance. Sotva před několika dny však čtyřiašedesátiletý papež v Římě nečekaně zemřel přirozenou smrtí.

„Mnozí lidé v Římě tvrdí, že Mikulášova smrt nebyla žádná náhoda,“ prohlásil de Gaudin spikleneckým tónem.

De Molay se zamračil. „Cože?“

„Papežova oddanost církvi byla nepopíratelná,“ pokračoval velmistr. „Nadělal si však množství nepřátel, obzvláště ve Francii.“ Zdvihl ochablou ruku. „Jak víte, král Filip podnikl drastická opatření, aby mohl financovat svá vojenská tažení. Vězní Židy, aby se zmocnil jejich jmění. Uvalil padesátiprocentní daň na francouzský klérus. Papež Mikuláš proti těmto věcem protestoval.“

„Snad nechcete říct, že jej Filip nechal zavraždit?“

Velmistr se rozkašlal a zakryl si ústa rukávem. Když ruku odtáhl, látka byla potřísněná krůpějemi krve. „Vím jen to, že Filipovou ambicí je získat kontrolu nad Římem. Církev teď má větší problém, se kterým je třeba se vypořádat. Jeruzalém bude muset počkat.“

Na dlouhou chvíli zůstal de Molay zticha. Pak znovu upřel pohled na de Gaudina. „Víte, co leží pod Šalamounovým chrámem. Jak můžete něco takového ignorovat?“

„Jsme pouze lidé, Jacquesi. To, co tam leží, chrání samotný Bůh. Jste blázen, jestli si myslíte, že jsme snad udělali něco, co by to změnilo.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

De Gaudinovi se podařilo vymáčkout nepatrný úsměv. „Musím vám připomínat, že po celá ta století, než jsme dorazili do Jeruzaléma, bojovalo i mnoho jiných, aby ochránili toto tajemství! Sehráli jsme v celém procesu jen malou úlohu

a jsem si jistý, že nejsme poslední.“ Odmlčel se. „Vím o vašich záměrech. Vaše vůle je silná. Muži vás poslouchají. A až tady nebudu, nepochybně se pokusíte prosadit své záměry.“

„Není to snad naší povinností? Není to důvod, proč jsme složili svou přísahu Bohu?“

„Snad. Ale možná je třeba, aby to, co jsme po všechna ta léta skrývali, vyšlo na povrch.“

De Molay přiblížil svůj obličej těsně k velmistrově vyčerpané tváři. „Podobné odhalení by zničilo vše, co známe!“

„A na místě toho by se mohlo vynořit něco lepšího.“ De Gaudinův hlas klesl do šepotu. „Důvěřujte, můj příteli. Odložte svůj meč.“

„Nikdy.“

KAPITOLA 1

Jeruzalém Současnost

Salvatore Conte se nikdy neptal na motivy svých klientů. Po všech těch misích, které měl za sebou, se naučil, jak zachovat klid a zůstat soustředěný. Ale dnešek byl jiný. Dnes se cítil nesvůj.

Osm mužů se mlčky přesouvalo starodávnými uličkami. Byli oblečeni kompletně v černé a vyzbrojeni lehkými karabinami Heckler & Koch XM8, vybavenými zásobníky na sto nábojů, a granátomety. Zatímco muži tiše našlapovali v lehkých botách po kočičích hlavách, propátrávali své okolí infračervenými brýlemi na noční vidění. Ze všech stran je obklopovala historie.

Najednou dal Conte rukou signál držet pozici a sám popošel kupředu.

Věděl, že jeho tým cítí stejné obavy. Přestože jméno Jeruzalém znamená „město míru“, pro celé to místo jsou příznačné nepokoje. A každá další ztichlá ulička je přiváděla blíže k jeho rozdělenému srdci.

Muži přicestovali samostatně z několika evropských zemí a před dvěma dny se shromáždili v místnostech pronajatých v tiché části Židovské čtvrti s výhledem na náměstí Battei Makhase. Ubytování bylo zamluveno na jeden z mnoha Conteho pseudonymů, „Daniel Marrone“.

Po příjezdu si Conte zahrál na turistu, aby se důvěrně seznámil se spleť uliček a průchodů obklopujících na třiceti pěti akrech obdélníkový monument v centru hradbami obehnaného Starého Města — masivní komplex opěrných valů a zdí tyčících se třicet dva metrů vysoko, které připomínaly obrovský monolit položený naplocho na strmý svah hory Moria. Celý tento objekt, předmět snad nejurputnějších sporů na světě, islámský *Haram esh-Sharif*, tedy „Vznešená svatyně“, byl všeobecně známý spíše pod jiným jménem — Chrámová hora.

Když budovy, které jim poskytovaly krytí, ustoupily vysoko se zvedající západní zdi, pokynul dvěma mužům, aby šli napřed. Světlomety připevněné na zdi vrhaly dlouhé stíny. Conteho muži se sice mohli snadno ztratit v temných koutech, ale totéž mohli udělat i vojáci izraelské armády, IDF.

Nekonečné spory mezi Židy a Palestinci učinily z Jeruzaléma nejstřeženější město na světě. Conte ovšem věděl, že IDF je plná odvedenců — nedospělých chlapců, jejichž jediným cílem je odsloužit si povinnou tříletou službu a kteří nejsou pro jeho ostrílený tým žádným soupeřem.

Jak hleděl před sebe, proměňovaly brýle na noční vidění stíny v tajemnou zeleň. Celý prostor byl čistý s výjimkou dvou vojáků postávajících o padesát metrů dál. Byli vyzbrojeni M-16, na sobě měli standardní olivově zelené pracovní uniformy, neprůstřelné vesty a černé barety. Oba muži kouřili cigarety Time Lite, v Izraeli nejoblíbenější — a Contemu nejodpornější.

Zalétl pohledem k místu, kudy měli v úmyslu proniknout na Chrámovou horu, k Bráně vřesovišť, vyvýšenému průchodu v západní zdi celé plošiny, a rychle dospěl k závěru, že neexistuje způsob, jak by se mohli dostat dovnitř bez toho, aby byli odhaleni.

Přešel prsty po hlavni, přepnul XM8 na jednotlivé výstřely a zvedl pušku k levému rameni. Namířil červený laser na prvního zeleného ducha. Mířil na hlavu, zářící oharek cigarety visící z úst mu přitom sloužil jako orientační bod. I když titanové kulky XM8 by dokázaly proniknout vojákovou kevlarovou vestou, Conte nenacházel žádné potěšení — snad kromě jistoty — ve střelení do těla.

Jeden výstřel. Jeden mrtvý.

Lehce stiskl ukazováček.

Následovala tlumená rána, lehký zpětný náraz a pak už viděl, jak se cíl zhroutil na kolena.

Zaměřovač se přesunul na zbývajícího muže.

Než druhý voják IDF vůbec stačil pochopit, co se to právě stalo, vypálil Conte znovu. Kulka pronikla muži obličejem a zavrtala se do mozku.

Sledoval, jak se zhroutil, a vyčkával. Ticho.

Nikdy ho nepřestalo udivovat, jak symbolický je ve skutečnosti výraz „obrana“ — neznamená o moc víc než slovo, díky kterému se lidé cítí bezpeční. A i když jeho rodná země měla dost směšné vojenské možnosti, měl pocit, že svým způsobem představuje jejich kompenzaci.

Další rychlý signál ruky vyslal jeho muže na svažující se cestičku vedoucí k Bráně vřesovišť. Po své levici zahlédl náměstí Západní zdi uhnízděné u základny valu. Včera s úžasem sledoval, jak se zde ortodoxní Židé — muži oddělení od žen látkovou přepážkou — shromáždili, aby truchlili nad starobylym chrámem, který, jak věřili, kdysi zdobil toto svaté místo. Po jeho pravici leželo malé údolí, posázené vykopanými základy — nejstarší pozůstatky Jeruzaléma.

V přístupu na plošinu bránila pevná železná brána uzavřená závorou na zámek. Během necelých patnácti sekund byl zámek odstraněn, jeho tým proběhl tunelovitým vstupem a rozptýlil se po rozlehlém nádvoří za ním.

Conte proběhl kolem masivní mešity Al-Aksa, přiléhající k jižní zdi Chrámové hory, a obrátil pohled ke středu nádvoří, kde stála na vyvýšené plošině přímo nad cypřišovými stromy druhá a daleko nádhernější mešita, jejíž pozlacená kupole se leskla jako svatozář proti noční obloze. Skalní chrám — ztělesnění islámských nároků na Svatou zemi.

Conte vedl tým k jihovýchodnímu rohu nádvoří, kde se za širokým otvorem skrývalo moderní schodiště, svažující se kaskádovitě dolů. Roztáhl prsty pravé ruky navlečené v rukavici a čtyři muži zmizeli do podzemí. Pak dal signál zbývajícím dvěma mužům, aby si dřepli ve stínu nedalekých stromů a zajišťovali okolí.

Jak muži sestupovali dolů, byl vzduch v průchodu čím dál tím vlhčí a pak se stal najednou chladný a prostoupila jej vůně mechu. Když se všichni shromáždili u paty schodiště, rozsvítili halogenová světla připevněná k puškám. Pronikavě zářící paprsky protrhly temnotu a odhalily klenutý, jeskyni připomínající prostor s obloukovitými podpěrami tvořícími úhledné uličky.

Conte si vzpomněl, že někde četl, že ve dvanáctém století používali křížáci tuto podzemní místnost jako koňskou stáj. Muslimové, její poslední majitelé, ji nedávno proměnili v mešitu, ale islámská výzdoba dokázala jen zčásti zamaskovat její pozoruhodnou podobnost se stanicí metra.

Přejel světlem po východní zdi místnosti a s radostí zaznamenal dva hnědé plátěné pytle, které mu tady slíbil nechat jeho místní kontakt. „Gretnere,“ obrátil se na pětatřicetiletého experta na výbušniny z Vídně. „Ty jsou pro tebe.“

Rakušan pro ně došel.

Conte si hodil karabinu přes rameno, vytáhl z kapsy složený papír a rozsvítil tenkou baterku. Mapa mu ukázala přesné místo, kde se nachází to, co měl za úkol získat

— nesnášel slovo „ukrást“ — tento pojem zlehčoval jeho profesionalitu. Namířil baterku na zeď.

„Mělo by to být přímo před námi.“ Conteho angličtina byla překvapivě dobrá. Aby udržel jejich komunikaci jednotnou a co nejméně podezřelou pro místní Izraelce, trval na tom, že tým bude konverzovat výhradně anglicky.

Sevřel baterku mezi zuby, volnou rukou odepnul od opasku elektronický měřicí přístroj Stanley Tru Laser a stiskl jedno tlačítko na klávesnici. Malá LCD obrazovka se probudila k životu a aktivovala tenký červený laserový paprsek, který se zařízl hluboko do tmy. Conte začal postupovat kupředu a jeho tým následoval těsně za ním.

Postupoval diagonálně přes místnost, kličkoval mezi tenkými sloupy. Hluboko uvnitř místnosti se Conte najednou prudce zastavil, ověřil si údaje na obrazovce a pak otáčel paprskem, dokud nenalezl jižní zeď mešity. Potom se otočil čelem k severní zdi, jádru Chrámové hory.

„To, co hledáme, by mělo být přímo za tou zdí.“

KAPITOLA 2

Salvatore Conte zaklepal rukou v rukavici na vápencové cihly. „Co myslíš?“

Klaus Gretner odložil plátěné pytle, odepnul z pásku přenosné ultrazvukové zařízení a přidržel ho u zdi, aby změřil její tloušťku. O několik sekund později se na displeji přístroje objevil výsledek. „Asi půl metru.“

Z prvního pytle vytáhl Conte dost velkou ruční vrtačku — konkrétně model Flex BHI 822 VR — opatřenou diamantovou korunkou. Pod světlem baterky se zaleskla, vypadala, jako by ji právě vytáhli z krabice. Podal ji Gretnerovi. „Neměl bys mít problém to provrtat. Tady u zdi je spousta zdířek,“ ukázal. „Prodlužovačka a adaptér jsou v pytli. Kolik vrtů budeš potřebovat?“

„Kámen je měkký. Šest by mělo stačit.“

Z druhého pytle vyndal Conte první cihličku C-4 a začal modelovat šedivou, tmel připomínající trhavinu do válečků, zatímco Rakušan vrtal do maltových spár ve zdi.

O deset minut později už bylo šest drobných vrtů vyplněno a opatřeno rozbuškami na dálkové ovládání.

Gretner vrtačku otřel a odložil ji u zdi. Pak se on i Conte skryli spolu s ostatními za sloupy, obličej se přitom chránili dýchacími maskami. Stisknutím dálkového ovládání potom Gretner provedl koordinovanou detonaci.

Po ohlušujícím výbuchu následoval déšť sutin a zvířeného prachu.

Když vyndali ještě několik volných cihel, aby otvor vzniklý výbuchem rozšířili, protáhl se Conte dírou dovnitř a po něm i ostatní.

Ocitli se uvnitř další místnosti, jejíž detaily jim zakrývala mračna prachu. Daly se rozeznat pevné východní pilíře, které podpíraly nízký strop. I přes dýchací přístroje byl vzduch řídký a obtížně se dýchal, byl v něm pronikavě cítit cyklotrimetylen, který páchl jako motorový olej.

To místo bylo očividně uzavřeno dlouhou, velice dlouhou dobu, pomyslel si Conte a na krátký moment zauvažoval nad tím, jak jeho klient mohl vůbec vědět, že existuje. Prudce se obrátil k muži vedle sebe. „Posviť mi trochu.“

Když postoupil dál do přitmě, narazila světla na řadu deseti obdélníkových předmětů ležících na podlaze podél boční zdi komory. Každý měřil asi pětasedesát centimetrů na délku, byl smetanové barvy a lehce se zužoval od vrchu dolů.

Conte chvíli zkoumal inventář, až se zastavil u jednoho konce řady a klekl si, aby lépe viděl. Vybrat ten správný předmět bylo snadnější, než si myslel. Na rozdíl od všech ostatních byl tento pokryt ozdobným rytým vzorem. Sklonil hlavu, aby viděl na levou stranu schránky, a porovnal výrazný vyrytý symbol s obrázkem na fotokopii, kterou vytáhl z kapsy. Dokonale odpovídal.

„To je ono,“ oznámil ostatním a strčil papíry do kapsy. „Odnesem to.“ I když se nacházeli hluboko pod Chrámovou horou, Conte věděl, že zvuk explozí mohl být slyšet za vnějšími zdmi.

Gretner postoupil kupředu. „Vypadá těžká.“

„Měla by mít kolem třiceti tří kilo.“ Jeho klient nějak věděl i tohle. Zvedl se a ustoupil stranou.

Gretner si hodil svoji XM8 přes rameno a položil na podlahu síť z nylonových proužků. Ještě s jedním mužem přenesli schránku na síť a zvedli ji ze země.

„Jdeme odtud.“ Conte mávl rukou na ostatní a sám vyrazil jako první.

Protáhli se dírou po výbuchu zpátky do mešity. Než začali stoupat do schodů, posbíral Conte jejich dýchací masky a nacpal je do pytle.

Když se vynořili na nádvoří, rozhlédl se Conte pozorně po okolí a ověřil si, že jeho dva strážníci zůstali na bezpečných pozicích ve stínu. Dal jim signál a oba muži vyrazili kupředu.

Na nádvoří se shromáždil i zbytek týmu.

O chvíli později už se siluety strážných mihly v otvoru Brány vřesovišť, jenže je okamžitě zahнала zpátky palba automatických zbraní přicházející z náměstí pod nimi.

Moment ticha.

Výkřiky v dálce, pak další střelba.

Conte naznačil ostatním, aby zůstali na místě, a přeběhl k bráně. Než se přiblížil k východu, klesl na všechny čtyři. Když vykoukl ven, zahlédl poblíž spoustu izraelských vojáků a policistů blokujících cesty kolem náměstí Západní zdi. Někdo musel najít ty dva mrtvé vojáky IDF nebo zaslechnout detonaci.

Izraelci se krčili u země a čekali, až se pohnou. Přístup na Chrámovou horu byl možný i jinudy a Conte začal v duchu rychle promýšlet revidovanou ústupovou strategii, byl si ale jistý, že izraelská armáda poslala posily i k dalším branám. Nebude trvat dlouho a zaplaví plošinu.

Bylo mu jasné, že použít pronajatou dodávku zaparkovanou v údolí Kidron už není možné. Obrátil se od brány zpátky a pokynul strážným, aby ho následovali zpátky ke skupině.

Jak běžel kolem mešity Al-Aksa, popadl Conte kódovou vysílačku, která mu visela u opasku. „Volám Alfa Jedna. Přepínám.“

Nic než praskání statické elektřiny. Vzdálil se od zdi mešity, která bránila signálu.

„Alfa Jedna!“

Skrz clonu praskání bylo hlas sotva slyšet.

Conte stiskl tlačítko vysílačky. „Jestli mě slyšíte, máme tady změnu plánu. Jsme pod palbou.“ Zesílil hlas a při dalších pokynech pečlivě artikuloval. „Vyzvedněte nás v jiho-východním rohu nádvoří Chrámové hory, vedle mešity Al-Aksa. Přepínám.“

Ticho.

Další praskání.

„Rogere. Jsem na cestě,“ odpověděl slabý a zkreslený hlas. „Přepínám.“

Conte se snažil nedat najevo úlevu. Těsně nad rozeklaným horským hřebenem na jihu rozeznal na noční obloze temný stín.

Vrtulník se rychle blížil.

Přepnul svou XM8 na plně automatickou střelbu a aktivoval granátomet. Ostatní udělali totéž. Věděl, že Izraelci z obavy, že by mohli toto svaté místo poškodit, budou váhat začít po nich střílet. Jeho tým ovšem nebyl ani zdaleka tak útlocitný.

„Budem se muset těch kluků zbavit a trochu to tady vyčistit,“ zavelel Conte. Na jeho signál se žoldáci rozběhli ve spořádané formaci k bráně, karabiny odjištěné.

Trhaný zvuk listů vrtule mezitím upoutal pozornost Izraelců a mnozí z nich teď zírali na oblohu na černý stín snášející se rychle v malé výšce směrem ke Chrámové hoře.

Ze své dobře kryté pozice vysoko na opěrném valu zasypali Conte a jeho muži vojáky prudkou palbou. Během

několika sekund jich bylo osm mrtvých. Další se rozprchli hledat úkryt na otevřeném náměstí dole, zatímco na místo proudily posily ze sítě uliček ústících sem z Židovské a Muslimské čtvrti.

Nad jihozápadním rohem náspu se najednou vynořil Black Hawk izraelského vojenského letectva a jeho profil s poušt-
ním maskováním svými povědomými znaky vojáky IDF na moment zmátl. Conte si však všiml i skupiny mužů přesouvajících se do výhodnějšího postavení podél jihozápadního rohu náspu. Doug Wilkinson, nájemný zabiják z anglického Manchesteru, který stál těsně po jeho pravici, se najednou zapotácel, popadl se za horní část paže a XM8 mu vypadla z ruky.

Conte sklouzl prstem k druhému kohoutku karabiny, zamířil na skupinku vojáků pod sebou a vypálil. Vystřelený granát se vznesl, provázen obloukem kouře a oranžových jisker, a pak explodoval a naplnil vzduch úlomky kamene. Pak následovaly další granáty, které vytvořily divokou palebnou přehradu explodujícího kamene a šrapnelů a vyvolaly mezi Izraelci chaos.

Listy vrtule, zvedající mračna prachu, se teď nacházely jen kousek za zády týmu. Black Hawk prudce dosedl na plošinu vedle mešity Al-Aksa a zůstal tam se spuštěným motorem stát.

„Jdeme!“ zařval Conte a ukázal týmu směrem k vrtulníku. „Vemte náklad na palubu!“

Když ustupovali od brány, povšiml si několika dalších vojáků IDF mezi cypřiši na protější straně Chrámové hory, kteří se rychle blížili do bezprostřední blízkosti plošiny, na které stál Skalní chrám.

Tohle bude těsné, pomyslel si.

Rychle naložili schránku do vrtulníku a pak se na palubu vyškrábali i jeho muži. Sklonil se pod listy vrtule a naskočil dovnitř.

Black Hawk, vystavený těžké palbě, se zvedl z plošiny a vyrazil pryč od Chrámové hory. Sledoval linii údolí Ha-Ela, přelétl rozlehlou pustinu Negevské pouště a zamířil na jihozápad. Vrtulník se držel nízké letové hladiny, která byla kus pod dosahem radaru, ale i ve větších výškách by jeho supermoderní maskovací technologie zajistila, že by byl v podstatě neodhalitelný.

Během několika minut se v dohledu ocitla světla palestinských osad v pásmu Gazy. Pak pláže Gazy rychle ustoupily tmavé rozloze Středozemního moře.

Osmdesát kilometrů od izraelského pobřeží byla v přesném souladu s jejich letovým programem zakotvená na zakázku postavená dvacetimetrová motorová jachta Hinckley. Pilot vmanévroval Black Hawk nad záďovou palubu jachty a snížil rychlost, aby mohl udržovat pozici.

Schránku opatrně spustili posádce Hinckley a pak se po laně postupně přemístil dolů celý tým. Wilkinson tiskl svou zraněnou paži těsně k boku, když ho Conte poutal k lanu. Vcelku vzato bylo jeho zranění jen drobné. Když se Wilkinson dostal na palubu, následoval ho i Conte.

Pilot nastavil autopilota tak, aby vrtulník udržoval pozici, vylezl z kokpitu a překročil dva mrtvé izraelské piloty, kteří toho večera vyrazili ze základny Sde Dov na rutinní hlídkovou misi podél egyptské hranice v blažené nevědomosti o svých těžce vyzbrojených náhradnících skrytých vzadu.

Když byl náklad i pasažéři v bezpečí, nastartovala Hinckley motory a plavidlo, pomalu nabírající rychlost, vyrazilo. Conte nabil další granát a našel v zaměřovači padesát metrů vzdálený vrtulník. O zlomek sekundy později se poslední výkřik americké vojenské technologie rozlétl na kusy a v podobě plamenné koule ozářil noční oblohu.

Jachta zrychlila až na dvaadvacet uzlů a zamířila přes zčeřenou hladinu Středozemního moře na severozápad.

Té noci už by žádné problémy nastat neměly. Jak Conte předvídal, Izraelci byli naprosto nepřipraveni na pečlivě zkoordinovaný tajný útok. Ale ta chaotická přestřelka a vysoký počet mrtvých znamenaly, že jeho honorář o něco stoupne.

KAPITOLA 3

PONDĚLÍ

— o tři dny později —

Tel Aviv

Zatímco kapitán společnosti El Al oznamoval, že letoun jde na přistání na mezinárodním letišti Ben Gurion, Razak bin Ahmed bin al-Tahini pozoroval ze svého okna, jak Středozemní moře ustupuje pouštní krajině, zřetelně se rýsující proti obloze.

Včera obdržel znepokojivý telefonát. Neposkytli mu žádné podrobnosti, byla to jen naléhavá žádost od Waqfu — muslimské rady, která měla na starosti dozor nad Chrámovou horou — povolávali ho do Jeruzaléma, aby jim pomohl v nějaké citlivé záležitosti.

„Pane,“ oslovil ho čísi příjemný hlas.

Obrátil se od okna a uviděl mladou letušku oblečenou v námořnický modré uniformě a bílé blůze. Razakův pohled upoutal znak El Al, který měla připnutý na klopě — okřídlená Davidova hvězda. „El Al“ byl hebrejský výraz, který znamenal „k nebi“. Byla to další připomínka toho, že Izrael nemá pod kontrolou pouze pevninu.

„Nastavte, prosím, své sedadlo do vzpřímené pozice,“ požádala ho zdvořile. „Přistáváme za pár minut.“

Razak, který vyrůstal v syrském hlavním městě Damašku, byl nejstarším z osmi sourozenců. Byl vychováván v rodině spjaté pevnými pouty, často pomáhal své matce a přebíral

drobné povinnosti v domácnosti, protože jeho otec byl velvyslancem syrské ambasády a neustále cestoval. S otcovou pomocí zahájil vlastní politickou kariéru jako prostředník mezi sunnitskou a šíitskou frakcí v Sýrii a později po celém arabském regionu. Poté co vystudoval v Londýně politickou vědu, vrátil se na Střední východ, kde se jeho povinnosti rozšířily i na diplomatické mise u OSN a vyjednávání mezi arabskými a evropskými obchodními partnery.

Teď už to bylo skoro deset let, co byl Razak intimně spjat s nejproblematičtějšími záležitostmi islámu a stával se — i když neochotně — stále vlivnější politickou postavou. Vzhledem k pomluvám o spojení s radikálním fanatickým hnutím a terorismem a ochromujícímu náporu globalizace, kterým bylo třeba čelit, bylo stále obtížnější chránit posvátnost islámu v moderním světě. A i když se Razakovy aspirace, když přijímal svou roli, soustředily na náboženské aspekty islámu, rychle se naučil, že politiku od toho není možné oddělovat.

A ve čtyřiceti pěti už na něm byla tíha odpovědnosti znát. Na spáncích mu předčasně vyrašily šedivé prameny, které se teď šířily tmavými vlasy, a pod jeho tmavýma vážnýma očima se projevovaly známky neustálé únavy. Razak, vynikající se střední výškou i postavou, nebyl zrovna ten typ, za kterým by se lidé otáčeli, i když v mnoha kruzích jeho diplomatické schopnosti jistě zanechávaly trvalý dojem.

Značné osobní oběti rychle proměnily jeho mladický idealismus v umírněný cynismus. Neustále si připomínal moudrá slova, která mu kdysi, když byl ještě malý chlapec, řekl jeho otec: „*Svět je velice složitý, Razaku, a není snadné jej pochopit. Ale přežít tam venku,*“ — a ukázal někam do dálky — „*znamená nikdy neztratit svého ducha, protože o toho tě žádný člověk ani místo nemohou připravit. To je nejvzácnější dar, jaký ti Alláh věnoval... a to, co s ním uděláš, je tvým darem Jemu.*“

Když Boeing 767 dosedl na zem, přesunul se Razak v myšlenkách k záhadnému vloupání do jeruzalémského Starého Města před třemi dny. Média po celém světě šířila informace o násilné potyčce, k níž došlo v pátek na Chrámové hoře. I když povaha tohoto vniknutí byla stále značně spekulativní, všechny zprávy potvrzovaly, že dosud neznámý nepřítel zabil třináct vojáků izraelské armády.

Razakovi bylo jasné, že to rozhodně není žádná náhoda, že je zde právě teď zapotřebí jeho služeb.

Když si vyzvedával svůj kufr ze zavazadlového pásu v terminálu, zapípal mu alarm na hodinkách. Nastavil si ho tak, aby se ozýval pětkrát denně a pěti odlišnými tóny.

Dvě třicet.

Když se napřed zastavil na pánských toaletách, aby si rituálně omyl tvář, ruce a krk, našel si v letištní hale čisté místo a odložil zavazadlo. Znovu si zkontroloval čas pohledem na miniaturní digitální displej, zásobovaný daty mikročipem globálního pozičního systému. Drobná šipka na číselníku mu ukázala směr k Mekce.

Zvedl ruce nad hlavu, dvakrát zvolal „*Allah Akbar*“, pak zkřížil ruce na hrudi a zahájil jednu z pěti denních modliteb vyžadovaných islámskou vírou.

„Potvrzuji, že není boha kromě Alláha,“ mumlal tiše, zatímco klečel na kolenou, a pak se pokorně uklonil. V modlitbě nacházel samotu, která dokázala potlačit hluk kolem něj, smíření s kompromisy, které musel činit ve jménu islámu.

Ponořen hluboko v meditaci nevnímal skupinu západních turistů, kteří jej pozorovali. Pro mnohé lidi v moderním světě je oddané lpění na modlitbě cizí pojem. Nepřekvapilo jej, že pohled na Araba v obleku sklánějícího se pokorně před neviditelnou bytostí tak snadno přilákal zvědavost většiny nemuslimů. Ale Razak se už dávno smířil s tím, že zbožnost není vždy vhodná nebo pohodlná.

Když skončil, vstal a zapnul si vrchní knoflík saka.

Dva izraelští vojáci pohrdavě sledovali, jak si razí cestu k východu, a dívali se přitom na pohupující se kufřík, jako by obsahoval plutonium. Pro Razaka to byla známka daleko širšího napětí, které bylo příznačné pro toto místo, a ignoroval je.

Před mezinárodním terminálem jej přivítal představitel Waqfu — vytáhlý mladý muž s tmavým obličejem, který jej odvedl k bílému Mercedesu 500.

„*Assalaam alejkum*.“

„*Wa'alejkum assalaam*,“ odpověděl Razak. „Tvé rodině se daří dobře, Akile?“

„Díky, ano. Je to pro nás pocta, že jste se vrátil, pane.“

Akil se chopil jeho zavazadla a otevřel zadní dveře. Razak se ponořil do klimatizovaného interiéru a mladý Arab zaujal místo za volantem.

„V Jeruzalémě bychom měli být do hodiny.“

Když se blížili k vysoké zdi z vápencových cihel, která se vinula kolem Starého Města, zahrnul řidič na parkoviště a zajel na rezervované místo. Zbytek cesty budou muset absolvovat pěšky, protože do Starého Města s jeho nepřístupnými úzkými uličkami by se většina motorových vozidel nedostala.

U Jaffské brány zahrnali Razaka a řidiče těžce ozbrojení strážníci IDF do dlouhé fronty. Před vchodem byli podrobeni důkladné tělesné prohlídce, Razakovo zavazadlo bylo prohlédnuto a zkontrolováno přenosným skenerem. Pak přišlo vyčerpávající ověřování jejich dokladů. Nakonec postupně prošli detektorem kovů. Celou tu dobu je monitorovala řada kamer přimontovaných vysoko na nedalekém sloupu.

„Horší než jindy,“ poznamenal Akil k Razakovi, když mu ulehčil od kufříku. „Už to nebude trvat dlouho a nedostaneme se dovnitř vůbec.“

Prošli úzkým tunelem ve tvaru písmene L — tato stavba, vytvořená už před staletími, měla zpomalit útočící nájezdníky — a vynořili se v rušné Křesťanské čtvrti. Zatímco stoupali strmou dlážděnou ulicí k Muslimské čtvrti, vdechoval Razak směsici vůní z nedalekého trhu, *souqu* — vůní čerstvého chleba, kořeněného masa, tamarindu, dřevěného uhlí a máty. Zabralo jim patnáct minut, než dospěli k vysokému schodišti na Via Dolorosa, které šplhalo k vyvýšené severní bráně Chrámové hory. Tam je příslušníci IDF podrobili další bezpečnostní prohlídce, i když ne tak nepříjemné, jako byla ta první.

Když ho Akil vedl přes rozlehlé nádvoří Chrámové hory, slyšel Razak vzrušený křik protestujících pod nimi u náměstí Západní zdi. Ani je nemusel vidět, aby věděl, že tam budou ve velkém počtu zastoupeni příslušníci místní jeruzalémské policie a posily z IDF, aby zadržovali dav. Soustředil se na pozoruhodný výhled na horské panorama, umožněný výhodnou vyvýšenou polohou Chrámové hory, a pokoušel se nevnímat ty znepokojivé zvuky.

„Kde bude schůzka?“ zeptal se Razak.

„Druhé patro budovy Paláce vědění.“

Razak si vzal své zavazadlo, poděkoval Akilovi, nechal ho u osaměle stojícího oblouku a zamířil k příkrčené dvoupatrové budově nacházející se mezi Skalním chrámem a mešitou Al-Aksa.

Vešel severními dveřmi, vystoupil po schodišti a prošel úzkou chodbou do privátní místnosti, odkud už slyšel hlasy představitelů Waqfu, kteří na něj čekali.

Uvnitř se nacházelo devět Arabů — středního věku a starších — shromážděných kolem těžkého stolu z týkového dřeva. Někteří měli tradiční pokrývku hlavy *kaffiyeh* a oblek, další zvolili turbany a barevné tuniky. Když Razak vstoupil, místnost ztichla.

Vysoký vousatý Arab s bílou pokrývkou hlavy v čele stolu vstal a zvedl ruku na pozdrav.

I Razak, kráčejíci k němu, pozvedl ruku. „*Salaam alejkum*.“

„*Wa'alejkum assalaam*,“ odpověděl muž s úsměvem. Faruk bin Alim Abd al-Rahmaan al-Jamir byl skutečná osobnost. I když nikdo neznal jeho přesný věk, většina jej odhadovala správně mezi šedesáti a sedmdesáti. Bystré šedé oči prozrazovaly břímě mnoha tajemství, ale vypovídaly jen málo o muži, který se za nimi skrýval. Přes levou tvář se táhla široká jizva a on ji nosil s pýchou jako připomínku dnů strávených na bitevním poli. Zuby měl nepřírozeně symetrické a bílé, na první pohled falešné.

Od dob, kdy muslimové ve třináctém století znovu získali kontrolu nad Chrámovou horou, spravoval tento svatostánek Waqf, do jehož čela byl jmenován „Strážce“ pověřený nejvyšším dozorem. Tato odpovědnost, starost o veškeré záležitosti týkající se posvátnosti tohoto místa, teď spočívala na Farukovi.

Když se usadili, představil ještě jednou Faruk Razaka mužům kolem stolu a pak rychle přešel k záležitosti, kvůli které se sešli.

„Nebudu se omlouvat, že jsem vás sem sezval v takové rychlosti.“ Faruk se rozhlížel po mužích kolem a poklepal při tom kuličkovým perem o naleštěný povrch týkového stolu. „Všichni víte o tom incidentu z minulého pátku.“

Jeden sluha nalil Razakovi šálek aromatické arabské kávy — *qahwy*.

„Je to mimořádně znepokojivé,“ pokračoval Faruk. „Někdy pozdě večer se do mešity Marwani vloupala skupina mužů. S použitím výbušnin získali přístup do skryté místnosti za zadní zdí.“

Razakovi dělala obzvláštní starosti skutečnost, že ke zločinu došlo v pátek, v den, kdy se muslimové z celého Jeruzaléma shromažďují na Chrámové hoře k modlitbě. Bylo by možné, že vetřelci měli v úmyslu nahnat strach muslimské komunity? Uvelebil se v židli a přemýšlel o míře troufalosti, jakou si vyžádalo znesvěcení takového posvátného místa. *S jakým záměrem?* Zvolna usrkával kávu a vychutnával si, jak mu nozdry zaplavuje vůně kardamomu.

„Zdá se, že ukradli jeden artefakt.“

„Artefakt jakého druhu?“ Razak dával přednost přímým odpovědím.

„K tomu se dostaneme později,“ odpověděl Faruk vyhýbavě.

Zdaleka ne poprvé si Razak přál, aby Strážce hrál s trochu otevřenějšími kartami. „Takže profesionální práce?“

„Vypadá to tak.“

„Poškodily ty exploze mešitu?“

„Naštěstí ne. Okamžitě jsme zkontaktovali jednoho stavebního inženýra. Zatím se zdá, že poškození se omezilo na zeď.“

Razak se zamračil. „Máte nějakou představu, kdo to mohl udělat?“

Faruk zavrtěl hlavou.

„Byli to Izraelci, říkal jsem vám to!“ vybuchl jeden ze starců a třásl se přitom vzteky.

Všechny hlavy se otočily ke starému muži. Uhnul očima a sklesl zpátky do židle.

„To není jisté,“ pronesl pevným hlasem Faruk. „I když je pravda, že očití svědkové nahlásili, že k přepravě těch zlodějů byl použit izraelský Black Hawk.“

„Cože?“ Razak byl ohromen.

Faruk přikývl. „Přistál na nádvoří před Al-Aksou a odvezl je pryč.“

„Není to ale zakázaný vzdušný prostor?“

„Přesně tak.“

I když by to nikdy nepřiznal, na Razaka učinilo velký dojem, že někdo dokázal zvládnout takovouto operaci, obzvlášť v Jeruzalémě. „Jak?“

„Neznáme podrobnosti.“ Faruk začal zase poklepávat perem o stůl. „Jediné, co víme, je, že helikoptéru zahlédli několik minut po loupeži nad Gazou. Očekáváme úplnou zprávu od IDF. Ale nezapomínejte na těch třináct Izraelců, kteří byli při útoku zabiti, a množství raněných,“ připomněl Faruk shromážděným. „Policistů a vojáků IDF. Předpokládá, že jsou za to odpovědní Izraelci... Prozatím to nějak nedává smysl.“

Promluvil další stařec. „Celá ta záležitost je velice komplikovaná. Je zřejmé, že k loupeži došlo v naší jurisdikci. Že však bylo zabito tolik vojáků IDF, to mění celou situaci.“ Rozhodil rukama a odmlčel se. „Izraelci souhlasili, že to podrží v tichosti, ale žádají, abychom s nimi spolupracovali a dělili se o všechny informace odhalené při našem interním vyšetřování.“

Razak sevřel prsty svůj šálek a vzhlédl. „Předpokládám, že policie už zahájila předběžné šetření.“

„Pochopitelně,“ vložil se do toho Faruk. „Dorazili několik minut poté, co k události došlo. Problém je, že dosud nepředložili žádné rozhodující důkazy. Podezříváme je, že zadržují podstatná fakta. Proto jsme vás sem zavolali. Vypadá to, že konfrontace je nevyhnutelná.“

„Co když jenom —“ začal Razak.

„Jsme omezeni časem,“ přerušil ho další člen Waqfu s hustou hřívou stříbrných vlasů. „Obě strany se obávají, že nebude trvat dlouho a média začnou docházet k vlastním závěrům. A všichni víme, k čemu to povede.“ Smutnýma očima se rozhlédl kolem stolu, jako by hledal podporu. „Ra-

zaku, víte, jak křehké je naše postavení tady v Jeruzalémě. Víte, co se děje venku na ulicích. Naši lidé na nás spoléhají, že toto místo ochráníme.“ Napřáhl ukazováček a dvakrát jím klepl o stůl. „Člověk nikdy neví, jak zareagují. Na rozdíl od *většiny* z nás,“ upřel pohled na starce, který promluvil první, pořád ještě rudého vzteky, „budou myslet, že jsou za to odpovědní Izraelci.“

Znovu zasáhl Faruk. „Dovedete si představit, že hamas i hizbaláh přímo dychtí pustit se za to do Židů.“ Jeho tvář potemněla. „Žádají nás o podporu proti Izraelcům při osvobození Palestiny.“

Situace byla daleko horší, než Razak očekával. Napětí mezi Izraelci a Palestinci bylo už i tak značné. Hamas a hizbaláh získaly v posledních pár letech při svém úsilí otevřeně se postavit izraelské okupaci značnou podporu a tento incident určitě posílí jejich politický program. Razak se snažil nepřemýšlet nad ještě drastičtějšími důsledky, které pravděpodobně nastanou. Waqf se teď ocitl přímo uprostřed velice ošidné politické situace a jeho postavení bylo skutečně nesmírně křehké. „Takže co chcete ode mě?“ zeptal se a rozhlédl se kolem stolu.

„Zjistěte, kdo ukradl onen artefakt,“ odpověděl ten smířlivější stařec. „Potřebujeme vědět, kdo se dopustil toho činu, aby mohlo být učiněno zadost spravedlnosti. Naši lidé si zaslouží vysvětlení, proč bylo toto posvátné místo tak zákeřně napadeno.“

V tichu, které následovalo, slyšel Razak přes okno tlumený posměšný křik protestujících, jako hlasy z hrobu. „Udělám, co bude nezbytné,“ ujistil je. „Nejdřív se potřebuju podívat na místo, kde se to stalo.“

Faruk se zvedl. „Vezmu vás tam hned.“

KAPITOLA 4

Vatikán

Charlotte Henneseyová se potýkala s nemilosrdným osmi-hodinovým časovým posunem a ani tři kávy, které si dala toho rána, jí nepomohly dát se dohromady.

Podle instrukcí čekala v pokoji, kde ji ubytovali, než pro ni přijdou. Na rozdíl od limuzíny a prvotřídních služeb, které ji provázely celou cestu z Phoenixu až do Říma, bylo její ubytování ve vatikánském Dómu svaté Marty dost strohé. Bílé zdi, jednoduchý dubový nábytek, dvojlůžko a noční stolek, i když měla vlastní koupelnu a ledničku.

Seděla u sluncem zalitého okna a dívala se na taškami pokryté střechy západní části Říma. Protože v letadle dočetla svůj román — *Možná svatý* od Anne Tylerové — musela se teď spokojit s anglickým vydáním *L'Osservatore Romano*, které přečetla od první do poslední strany. Povzdychla si, odložila noviny a podívala se na digitální budík na nočním stolku — 3.18.

Toužila pustit se do práce, ale nebylo jí jasné, jakému účelu by tady vlastně mohl americký genetik posloužit. Jako hlava výzkumu a vývoje firmy BioMapping Solutions vyjížděla Charlotte obvykle na návštěvy farmaceutických a biotechnologických společností, které se pokoušely aplikovat nejnovější objevy v oblasti lidského genomu na vlastní výzkum.

Byl to její šéf, zakladatel BMS Evan Aldrich, kdo před necelými dvěma týdny přijal ten hovor od vatikánského kněze jménem Patrick Donovan. Když vyslechl knězův lákavý návrh, Aldrich dobrovolně nabídl její služby pro tajný projekt. Jen málo věcí by dokázalo Evana Aldricha odvést od jeho práce, obzvlášť když to vyžadovalo, že se bude muset vzdát svého nejlepšího výzkumníka.

Tohle byla očividně jedna z nich.

Ve dvaatřiceti byla Charlotte štíhlá, metr sedmdesát osm vysoká žena s pronikavými smaragdově zelenými očima a hladkým, zdravě opáleným obličejem rámovaným po ramena dlouhými prameny kaštanově hnědých vlasů. Díky vzácné rovnováze intelektu a půvabu byla vybrána jako mluvčí společnosti v průmyslové oblasti vyznačující se šedými vědci. Lidská genetika je často mylně vykládána a vždycky je kontroverzní. Kvůli agresivní propagaci své nejnovější technologie mapování genů považovala BMS dojem, jakým působí na veřejnosti, za důležitý.

Nedávno ještě rozšířila arzenál svých dovedností, když se začala objevovat v médiích — v talk show a zpravodajských pořadech. Aldrich jí řekl, že ten vatikánský kněz se zmínil, že viděl jedno z jejích interview z poslední doby, týkající se rekonstrukce mateřské linie mapováním mitochondriální DNA, a to jej podnítilo, aby požádal o její služby.

Teď, když dělila svůj čas mezi výzkum a styk s veřejností, nevěděla, jakou roli přesně by tady měla hrát. Koneckonců konzervativní papež jistě nepatřil mezi její největší příznivce.

Zalétla v myšlenkách k Evanu Aldrichovi.

Aldrich uskutečnil před deseti lety ve svém pracovním životě prudkou změnu, vzdal se bezpečné definitivy profesora genetiky na Harvardu a vstoupil do nejistého světa obchodu. A tento skok zvládl brilantně. Nebylo to poprvé, kdy

Charlotte napadlo, co to vlastně Evana pohánělo kupředu. Nebyly to peníze, přestože když se BMS konečně objevila na veřejnosti, vydělala jich dost. Co tohoto muže opravdu pohánělo, byla jeho víra, že práce, kterou dělají, a rozhodnutí, která činí, jsou skutečně důležitá. Právě to jeho nadšení a nefalšované charisma ji k němu od prvního okamžiku přitahovaly. Na překážku nebyla ani skutečnost, že alespoň podle jejího názoru vypadal jako filmová hvězda.

Skoro před rokem začala s Evanem chodit. Oba přitom byli velice opatrní kvůli případným pracovním konfliktům, které by takový vztah mohl vyvolat. Ale jestli kdy existoval mezi nějakými dvěma lidmi přirozený soulad, pak ho Charlotte právě našla — byla k němu beznadějně přitahována, jako by na ni působily nepřekonatelné fyzikální zákony.

A pak zasáhl krutým způsobem osud.

Rutinní krevní test při každoroční lékařské prohlídce odhalil v její krvi abnormálně vysokou hladinu proteinů. Následovaly další testy, zahrnující i bolestivou biopsii kostí. Nakonec přišla zdrcující diagnóza: *mnohočetný myelom*.

Rakovina kostí.

Zpočátku cítila vztek. Vždyť přece byla skoro vegetariánka, jen zřídkakdy pila alkohol a cvičila jako šílená. Prostě to nedávalo smysl, obzvlášť když se momentálně cítila na-prosto v pořádku.

Jenže teď už to bylo jiné. Sotva před týdnem začala brát melphalan — první kolo její chemoterapie. Teď měla pocit, jako by bojovala s neustálou kocovinou, kompletně i s občasnými návaly dávení.

Neměla to srdce říct to Evanovi. Alespoň ne hned. Už začal mluvit o jejich společné budoucnosti, dokonce o dětech. Jenže teď to vypadalo, že nic z toho nebude možné, a to ji ničilo. V průběhu posledních pár týdnů propadala stále více malomyslnosti. I když se k němu snažila být zcela poctivá,

potřebovala si být naprosto jistá, že bude mezi deseti procenty těch, kteří nad chorobou zvítězí, než se bude moci pustit do nějakého vážnějšího vztahu.

Diskrétní zaklepání probralo Charlotte ze zamyšlení.

Čtyřmi kroky došla ke dveřím, otevřela a za nimi spatřila obrýleného holohlavého muže o něco menšího než ona, oblečeného v černém obleku a košili. Pleť měl hladkou a bleudou. Nejspíš něco kolem čtyřicítky, odhadovala. Její pohled okamžitě přitáhl bílý kněžský kolárek.

„Dobré odpoledne, paní Henneseyová. Jsem otec Patrick Donovan.“ V jeho angličtině zaznívala irská výslovnost. Příjemně se usmál a napřáhl drobnou ruku.

Můj vatikánský obdivovatel, pomyslila si. „Těší mě, že se s vámi setkávám, otče.“

„Velice oceňuji vaši trpělivost. Omlouvám se za to zdržení. Můžeme jít?“

„Ano, jistě.“

KAPITOLA 5

Chrámová hora

Razak a Faruk stáli uprostřed trosek na podlaze mešity Marwani hluboko pod Chrámovou horou. Jak už se Strážce zmínil, poškození této místnosti bylo značné, ale omezené. Rozestavěli tam stojany s reflektory, které osvětlovaly díru v zadní zdi měřící asi metr a půl v průměru. Když to Razak viděl, cítil, jak se mu stahuje žaludek.

Když se na tomto místě ocitl poprvé, bylo to koncem devadesátých let. Tehdy trosky a suť kompletně vyplňovaly celý prostor od podlahy až ke stropu. To ale bylo předtím, než izraelská vláda povolila Waqfu zahájit výkopové a restaurátorské práce. Na oplátku dostali židovští archeologové svolení provádět vykopávky v tunelu Západní zdi — podzemním průchodu vedoucím kus cesty pod budovami Muslimské čtvrti a spojujícím náměstí Západní zdi na jihu s Via Dolorosa na severozápadní straně hory. Jako obvykle, ani tentokrát se kompromis neobešel bez krveprolití. Mezi Palestinci a Izraelci stavícími se proti vykopávkám vypukly potyčky, které měly za následek smrt více než sedmdesáti vojáků a civilistů, včetně Razakova nejbližšího přítele Ghaliba, který vehementně protestoval proti tomu, aby Izraelci kopali pod jeho domem, sousedícím se západním opěrným valem Chrámové hory.

Někteří muslimové byli pevně přesvědčeni, že démon jménem *Džin* schválně naplnil tuto podzemní místnost troskami, aby sem znemožnil vstup. A teď, když se restaurátorské práce chýlily ke konci, nedokázal Razak potlačit dojem přítomnosti nějaké zlé bytosti skrývající se mezi stíny.

Přiblížil se k otvoru, přejel prsty po jejím nerovném okraji a ucítil zbytky nějaké lepkavé hmoty. Nakoukl do tajné komory za ním, kde bylo trosek minimum.

Vedle něj se objevil Faruk s kusem zdiva v ruce a podal je Razakovi. „Vidíte tohle?“ Ukázal na hladký oblouk na jedné straně cihly. „Izraelci našli vrtačku, kterou tady zloději nechali a se kterou vyvrtali otvory. Ty potom vyplnili výbušninou.“

Razak prozkoumal cihlu. „Jak mohli propašovat výbušniny do srdce Jeruzaléma, přes všechny ty kontroly?“

„Výbušniny a zbraně. Tihle lidé jsou chytrí.“ Faruk se naklonil do díry a zahleděl se do komory. „Nechci se o tom zmiňovat před ostatními, ale zřejmě to naznačuje, že jim pomáhal někdo zevnitř. Možná s tím mají Židé přece jen něco společného.“

Razak si nebyl tak jistý. „Říkal jste, že policie už to viděla?“

„Policie a lidi ze zpravodajských složek IDF. Zkoumali je celé dva dny po té loupeži.“

Jejich důkladnost Razaka nepřekvapovala.

„Očekáváme úplnou zprávu,“ dodal Faruk. „Má teprve přijít.“

Oba muži prolezli dírou dovnitř.

Další světla na stojanech osvětlovala vnitřní komoru čistě vytesanou v jemném vápencovém podkladu hory Moria s mohutnými hliněnými políři podpírajícími skalní strop. Zdi byly holé, bez jakýchkoli ozdob. Tady byl nehybný vzduch stále ještě cítit výbušninou.

Razak se obrátil obličejem ke Strážci. „Věděl jste o téhle komoře už předtím?“

„Vůbec ne. Naše vykopávky se omezily na samotnou mešitu. Jakékoli neoprávněné kopání bylo přísně zakázáno.“

Farukův pohled byl pevný, ale Razak dobře věděl, že když přišlo na vykopávky, Waqf si nařízení v minulosti vykládal dost volně.

U východní zdi objevil Razak řadu devíti masivních kamenných schránek, všechny s vyrytými nápisy v jazyce, který vypadal jako hebrejšтина. Přistoupil blíže. Obdélníkový důlek na jednom konci ukazoval na desátou schránku, která byla odstraněna. Přistoupil k němu.

Neočekávaně zazněl z opačné strany otvoru po výbuchu nějaký hlas. „Pánové. Mohu na moment?“

Razak a Faruk se prudce otočili a spatřili obyčejně vyhlížejícího muže ve středních letech, který se na ně díval skrz díru. Nad bledým obličejem s opálenými pruhy trčelo hnízdo nepoddajných hnědých vlasů.

„Promiňte, mluvíte anglicky?“ Cizinec měl slabý anglický přízvuk.

„Mluvíme.“ Razak rychle přistoupil k díře.

„Fantastické.“ Cizinec se usmál. „Tím se všechno zjednodušuje. Moje arabština dost skřípe.“

Faruk odstrčil Razaka stranou. „Kdo jste?“

„Jmenuji se Barton.“ Pokročil dopředu a začal se protahovat otvorem. „Graham Barton, já —“

Faruk rozhodil své velké ruce do vzduchu. „Vy se opovážujete sem vstoupit? Toto je posvátné místo!“

Barton se na místě zastavil, vypadal, jako by právě stoupl na minu. „Mrzí mě to. Ale jestli mi dovolíte —“

„Kdo vás pustil dovnitř?“ Razak si stoupl vedle Faruka, aby zakryl tělem komoru.

„Poslal mě sem izraelský policejní komisař, abych vám asistoval.“ Vytáhl dopis na papíře s hlavičkou policejního oddělení.

„Angličan!“ Faruk začal divoce gestikulovat. „Poslali sem *Angličana*, aby nám pomáhal. Víte, kam nás to dostalo v minulosti?!“

Po té dlouhé době, kterou strávil na projektech v Izraeli, si byl Barton až bolestně vědom, že tady mají Angličané pořád ještě špatnou pověst díky svému břídliskému kolonizačnímu úsilí na počátku dvacátého století — debaklu, který posloužil jen k prohloubení odporu Palestinců vůči Západu. Nuceně se usmál.

„Musím vám snad připomínat,“ upozornil ho Faruk, „že nemuslimové sem mají vstup zakázán?“

„Moji náboženskou příslušnost nemůžete definovat tak zjednodušeně,“ zamračil se Barton. Bývaly doby, kdy pravidelně navštěvoval anglikánské bohoslužby v kostele Nejsvětější Trojice poblíž svého domova v londýnském Kensingtonu. To už ale bylo dávno. Teď se považoval za dost volnomyšlenkářského věřícího, který se vyhýbá institucím, ale neustále usiluje o lepší pochopení své víry, že v tomto zázračném vesmíru je skutečně něco většího než on. Toto hledání ovšem automaticky nevylučovalo prvky většiny náboženství, včetně islámu, kterého si velice vážil.

„Takže z jakého důvodu jste tady?“ zeptal se Razak.

„Spolupracuji s Izraelským památkovým úřadem,“ prohlásil Barton. Už teď byl přesvědčen, že přijmout tuhle práci byl velice špatný nápad. Drobná rybka, která se ocitla v nádrži plné piraní. „Historické památky Svaté země jsou mojí specialitou.“ Přesněji *biblické* památky, pomyslel si, i když zmiňovat se o tom před touto dvojicí by nejspíš nebylo moudré. „Ve svém oboru jsem považován za velice schopného.“ Vlastně renomovaného, řekl si v duchu. Absolvoval na Oxfordské

univerzitě, byl hlavním kurátorem starověkých památek v Londýnském muzeu a autorem prací, které se četly jako román — ani nemluvě o nespočetných archeologických objevech, které se mu podařily v Jeruzalémě a jeho okolí, a jeho pravidelných příspěvcích do *Biblical Archeology Review*. A těsně před loupeží udělil Izraelský památkový úřad Grahamu Bartonovi štědré stipendium, aby dohlížel na významný digitalizační program, jehož cílem bylo komplexně zkatalogizovat neocenitelné sbírky v izraelských muzeích.

Faruk se stále tvářil odmítavě. „Nějaké pověření na mě dojem nedělá.“

„Dobrá. Ale mohu vám ušetřit spoustu času.“ Barton se snažil ignorovat Strážcovo otevřené nepřátelství. „Kromě toho mých služeb využívá izraelská armáda a policie. Bylo mi řečeno, že jste se zavázali k plné spolupráci, aby se zjisti-tilo, k čemu tady vlastně došlo. Mám doporučující dopis.“ Jeho tón teď zněl sebevědoměji.

Faruk se očima setkal s Razakem, a povšiml si nesouhlasu s kluzkou taktikou Izraelců.

„Byl jsem informován, že ten zdejší incident se snad týká nějaké starodávné památky.“ Barton se pokoušel nakouknout Razakovi přes rameno.

Oba muslimové se pořád ještě snažili vyrovnat s tím, co se tady děje.

„Ti zloději museli mít velice přesné informace,“ usoudil Barton, „když znali přesnou polohu místnosti tak dobře skryté pod Chrámovou horou. Nesouhlasíte?“

„Moment, prosím.“ Faruk zvedl prst a naznačil archeologovi, aby se vrátil dírou ve zdi zpátky.

Barton si povzdechl a stáhl se do mešity. Choulostivá politická povaha tohoto místa ho dráždila.

Razak sledoval, jak odchází. „Zvláštní. Říkám si, jestli oni —“

„Urážka!“ Farukovi se stáhl obličej vzteky.

Razakův hlas se ztišil do šepotu. „Zmínili se vám o tom Izraelci?“

„Vůbec ne. A já bych to nedovolil.“

Razak se zhluboka nadechl. Nelíbila se mu představa, že by měli dovolit tomuhle Bartonovi — zjevně zástupci židovských úřadů — plést se do tak citlivého vyšetřování. Koneckonců, izraelská policie a armáda už strávily dva dny ohledáváním místa činu bez viditelných výsledků. A teď sem posílají člověka zvenčí? Možná neměl Barton za úkol jenom zdvojovat vyšetřování. Nedalo se říct, jaké by mohly být jejich motivy. Ovšem čas nebyl na Razakově straně a jeho vědomosti o archeologii a starožitnostech byly přinejlepším omezené.

Faruk se zamračil ještě víc. „Na co myslíte?“

„Nemáme moc času. Když Barton tvrdí, že je odborník...“

„Ano...“

„No, tak jako tak, Izraelci už vědí, co se tady stalo. Možná nám může poskytnout nějaké informace. Něco, s čím bychom mohli začít. Je v zájmu nás všech vyřešit to rychle.“

Faruk zíral do země. „Razaku, důvěra si žádá nějakou oporu. Každý člověk musí prokázat svůj charakter. Vy jste čestný muž. Ale všichni nejsou jako vy. Vy a já — my si navzájem důvěřujeme. Ale s tímhle Bartonem musíme být velice opatrní.“ Toto prohlášení zdůraznil zvednutím ukazováčku.

Razak nadzvedl obočí. „Pochopitelně, ale máme opravdu na výběr?“

Faruk oplatil Razakovi upřený pohled. Vrásky na jeho čele se konečně vyhladily. „Možná máte pravdu,“ ustoupil a dramaticky si povzdechl. „Jenom bych si přál, aby to nebyl Angličan.“ Strážce se nuceně usmál. „Vezměte ten jeho

dopis a ověřte si pověření u policie. Pokračujte, jak uznáte za vhodné. Já odcházím.“

Když se vrátili do mešity, vzal si Razak od Angličana dopis, řekl mu, aby počkal, než se vrátí, a pak odkráčel s Farukem ke schodům.

„Dávejte na něho dobrý pozor,“ připomněl Faruk Razakovi a vrhl po Bartonovi podezíravý pohled.

Razak si sundal sako od obleku a požádal Faruka, jestli by mu ho nevzal s sebou do kanceláře. Sledoval, jak Strážce mizí ve slunečním světle nahoře.

Pak si Razak vyhrnul rukávy, vytáhl mobilní telefon a vytukal číslo izraelského policejního komisaře, který dopis podepsal. Dvakrát ho přepojili a pak ho nechali čekat a poslouchat nějakou hloupou populární píseň. Zatímco pozoroval Bartona, jak obchází v malých kroužcích po mešitě Marwani, sám se pohupoval na patách dopředu a dozadu, držel telefon na délku paže a snažil se ze všech sil nevnímat dunivý rytmus písně, ze které ho začínala bolet hlava. Po minutě se ozvalo dvojí zřetelné cvaknutí následované vyzváněním.

Ozval se silný hlas s nosovým přízvukem. „U telefonu major Topol.“

Razak se usilovně snažil potlačit arabské podtóny ve své téměř perfektní angličtině. „Jmenuji se Razak bin Ahmed bin al-Tahini. Byl jsem pověřen Waqfem, abych řídil vyšetřování na Chrámové hoře.“

„Už jsem na váš telefonát čekal,“ odpověděl Topol, na kterého to očividně neudělalo žádný dojem. „Předpokládám, že už jste se setkal s panem Bartonem.“

Razaka překvapila mužova přímočarost. „Ano, setkal.“

„Je dobrý... už jsme jeho služeb využili dřív. Velice objektivní.“

Razak se zdržel komentáře. „Musím vás informovat, že